

A helyi színeket, az alföldi, vagy közelebről szegedi jegyeket kevésbé viseli magán a tárlat: az említettek között leginkább *Vlasics* és *Fontos* vásznain mutatathatók ki ilyen sajátosságok, mellettük *Dorogi Imre* tájképe, *Nyilasi Imre* *Tél a Tiszánja*, *Papp György* *Asszony köcsöggel* c. képe emelhető ki ezzel kapcsolatban. De aligha központi kérdésről van itt szó: a táguló világ szükségképpen emeli magasabbra, a közvetlen látkörön túlra az ember, a művész tekintetét, ez pedig természetesen vonja maga után a helyi színek ritkulását, a sajátosan tájegységekhez kötött látásmódok érvényesülésének korlátozódását a festészet világában is.

Külön kell még szólni *Tóth Sándor* rézdomborításairól. Nem csupán azért, mert — elsősorban a lüktető ritmust tiszta harmóniává csöndesítő szép *Tavaszi futtatás* — mindenképpen a tárlat értékesebb alkotásai közé tartozik, hanem azért is, mert egyedüli képviselője egy másik műfajnak. A szobrok már teljesen hiányoznak erről a kiállításról — s nem tudjuk pontosan: miért. *Stefániai* Edit is szobrász, *Tóth Sándor* is az — a külső feltételek hiányoznak talán ahhoz, hogy ilyen művek is születessenek Szegeden? A kívülálló nem tudja eldönteni. Csupán annyit mondhat: hiányt érez, s jó volna, ha a legközelebbi tárlatról nem kellene ezzel a részbeni hiányérzettel távoznia.

TAMÁS ATTILA

Fischer Ernő: Domboldal